

dolgo sveti na blagor vsih Slovencev, in — končal je patetično — njegova hčerka, gospodična Silvanija — pri teh besedah se je ljubeznivo nasmehnil, prijazno spod čela pogledal in globoko se priklonil — zagotovljen sem, da je ona biser našega narodnega ženstva!"

"O, prevelika hvala," zajecala je Silvanija tiho in hvaležno ga pogledavši zardela. Vidno ji je ugajal pravdarjev govor. Kajti ženske so že take: povej jim resnico, kaj misliš, imele te bodo za tepca, a za hrbtom smejele se ti bodo; govori jim laskavo, kako ti bodo hvaležne. Da povem nekoliko drugače! Laskava beseda zadene nežno mrenico v ženskem ušesu. O, kako radostno zatrepeče kladvece po ljubem nakovalcu. Kako ne! Saj hoče besedico, samo na sebi tako nežno in sladko, še bolj nežno in gladko napraviti, prej nego li gre v labirint, ko je prej zajahala iskrega konjiča, vteknivši ljubeznivo nožico v stremen. No, besedica je v labirintu. O, to se ji mudi, polna nečakanega hrepenenja se kroži po polžku, in tu se ji res zdi, da je sama polžek. Še parkrat se obrne, in v možganih je. Kako rad bi tudi jaz tako hitel, kakor ona, pa ne morem. Zato vam vse lepo po vrsti povem. Najprej o možganih. Možgani so svet. Ta svet sestoji iz premnogih držav, samih absolutnih. Da je večkrat vojska tu, menda lahko zamolčim. No vse jedno: na primer letošnjega leta je kralj „Misel: Delaj!“ premagal kralja: „Misel: Dolce far niente“. To je bil laški kralj, ki je bil premagán.

Revolucija je le malokdaj v možganih. Včasih to ni nič hudega. Vladarji se ne razumejo, pa sami ne vedo, zakaj. Kakor je nekdaž Bog ob Babelu zmešal jezike, pride ajdovski malik Bacchus in jim zmède jezičke. Še tisti dan, če ne pa drugi dan se gotovo zopet sporazumejo. Včasih pa je hujše. Takrat je revolucija brez konca in kraja, žalostna, pogubna, ki nas je Bog usmiljeni obvaruj. Pravimo, da je človek znorel.

Torej k tem kraljem pride misel sladka, opojna. Na glavni trg pricepetá in jame vpiti: Čujte! Ljudje božji, čujte! Vse se zbere na trg, nekteri oboroženi, drugi brez orožja, kakor je komu pri srcu. Ona pa vpije: Čujte! Ljudje, čujte! Ljudje pa se ne vedó kam dejati, ker ne znadó, pri čem da so. Nekteri se hočejo bití, drugi jih pa mirijo. Konečno vendar razjasni Besedica svoje počenjanje: „Veliko srečo vam prerokujem," deje, „da bode te skoro vsi zadovoljno živeli, da se bodo skoro vsem želje izpolnile, kmalu, kmalu!" To rekši se izgubi med poslušavci. Oni se veseli s časoma pomiré, misel pa leti naprej: „Ja, moram še očem naznaniti!" Ah! Kaka blagost, kaka sreča, kaka hvaležnost se razlije po vseh očeh, ko zvejo prelepo novico! Tako blagost, srečo in hvaležnost zagledal je tudi gospod Postava v devinih očeh in pogum mu je rasel.

„Gospica," dejal je, „dež je ponehal, vendar še vedno nekoliko prší. Vi se pripravljate, da bi odšli.

Vas li smem nekoliko spremiti in ponuditi Vam svoj dežnik."

Dežnik se je vstrašil pri teh besedah, kajti neizrečeno dobro sta se imela s Solnčnikom. Gospica pa je govorila nekaj o neprilichnosti, ki bi jih imel gospod radi njé, toda videlo se je, da baš nasprotno misli. Zato jo je vzel gospod Postava pod roko, in gracijozno jo spremljal proti beli Ljubljani. Mej potom sta govorila mnogokaj lepega in mičnega: konec vsega tega je bila obljuba devina, da jutri ob tem času zopet pride.

In summa summarum vsega tega? Postava in Silvanija sta se zaljubila, in, ker je postal gospod pravnik kmalu doktor, tudi poročila: Dežniku in Solnčniku pa je bilo dobro, dokler se nista navadila preveč drug na drugega! Ona dva ravno takó.

### Naše slike.

Z Mojstrane skozi Vrata gre pot na Triglav, dobro znana našim planincem. Pod železniško postajo dovško je bil doslej lesen most, ki ni mogel več vzdrževati naraščajočega prometa. Zato je zgradil kranjski deželni odbor tam čez Savo železobetonski most (str. 281).

Slikovita je Boka Kotorska, zanimiva v vseh svojih delih! Ko se voziš po mirni gladini med nebotičnimi gorami, se ti odpira vsak hip nov prizor, presenetljiv po svoji resni romantiki. Vmes so pa nasejane starodavne naselbine, sela in mesta, ki pričajo, da je nekdaž bilo tu vse drugače. Stare palače v beneškem slogu stoje prazne, napol podrte, vkolikor niso porabljene za vojaštvo in financarje. Poleg Kotora je glavno mesto Boke Perast, ki nudi z ladje krasen prizor in se neizbrisno vtisne spominu (str. 285).

Portretna studija (str. 300) je delo mladega akademika Fr. Sterleta.

Boj za predsedstvo v Združenih državah (str. 308, 309) je letos izredno hud. Sicer so ameriške volitve vedno nekaj „amerikanskega", ampak volilni boj, ki se je vnel med Rooseveltom in Taftom, presega vse, tudi to, kar je Amerika doslej dosegla v volilnih stvareh. V Združenih državah se borita za prvenstvo republikanska in demokratska stranka. Dosedanji predsednik Taft in Roosevelt sta oba republikanca, boj je torej bolj oseben kakor stvaren. Na kongresu republikancev v Chicagi, koder je imela stranka nominirati kandidata, je prišlo do burnih prizorov; mesto je bilo razdeljeno v dva sovražna tabora. Večino je dobil Taft, in to je Roosevelta tako ogorčilo, da je sklenil ustanoviti novo stranko, ki jo imenuje „napredno stranko". Vsled tega razdora med republikanci so dobili demokrati več poguma in upajo na uspeh.

Telovadba se je med našo mladino jako razširila. V izobraževalnih društvih so se ustanovili telovadni odseki, v katerih pridno telovadijo „Orli". Na Vrhnikih je bila prošli mesec večja slavnost, pri kateri so nastopili telovadci s svojimi produkcijami.

